

Titeln "MAXROGERS" låter som namnet på ett dansband och med den tautologiska underrubriken och plattityden "Känsla för feeling" tror man sig i samma anda ta del av banal "schlagerlyridik" av Christer Sandelin. Men inte, det är Olle Bonniér som myntat uttrycket och det står skrivet i ett förord av konstnären Carl Magnus till Max Books och Roger Mettos sommarutställning på Konstens Hus. Själv brukar jag uttrycka mig med mister Chance och säga att "Det är bra när det är bra" och det kan noga de flesta också skriva under på. Logiken säger att när ett begrepps omfång ökar så minskar dess innehåll. Det gör att man i någon mening alltid får rätt och kan få medhåll, men vad säger man egentligen?

Det är kanske bättre då att som Max Book och Roger Metto hålla sig till utsagor i bild. Book visar sju bilder varav fyra är i monumentalformat. Varje målning har ett foto som utgångspunkt, vare sig det är videostillbilder eller rena fotografier. De skildrar dessutom olika klärobskyra former av ljusfenomen. Dessa är sedan i sin tur databearbetade och utskriftarna är uppförstorade till kolossalformat. Man kan ofta skönja datorns pixelmönster i bilderna. Datautskriftarna är sedan i sin tur upplimmade på stora MDF-boarder varefter de bemålas och bearbetas med kemikalier som i olika grad löser upp underliggande färglager. Slutligen lackas hela anrättningen i olika omgångar med tvåkomponentlack som i sin tur påverkar slutresultatet samtidigt som det hela fixeras. Det är många moment innan bilden är färdig. Som slutkläm kastas färgstänk över målningen. Det skapar verfremdung, distans och djupverkan till det underliggande motivet samtidigt som det återför lite av måleriets karaktäristika till bilden.

- En målning är både imaginär bild och reell materia på samma gång, säger Book. Den stora blåsvarta målningen *Stumme* har som förlaga TV-bilden av nattbombningar över Bagdad under ökenkriget. I Books tolkning ser det mer ut som en nattbild av Eugene Jansson, och det som i verkligheten är något fasansfullt kan bli något oerhört vackert i konstnärlig tappning. Konsten är inget sanningsvittne i dokumentär bemärkelse, den skapar ständigt nya egna referenser och är ingenting att lita på. Bilden *Vägg av trög flod* lånar ljuset från de reflexer som uppstår då timmer vattenbegjutes vid ett sågverk. I Books bearbetning blir det något som höjer sig över trivialiteterna till något Ekelöfskt "antingen antingen, eller eller". För att inte tala om bilden *Postswede* här blir det mer "hitomnära och bortomfjärran". Männe det är "känsla för feeling" eller kanske bara ren bildpoesi? I alla händelser så är det "bra när det är bra", mer än så kan inte sägas, det måste ses!

Roger Metto, som arbetat som assistent åt Max Book, arbetar på ett helt annat sätt. Med uppskruvad färgtemperatur, med rena oblandade oljefärger och med en väldigt "torr" lite mekanisk karaktär i färgen åstadkommer han målningar som påminner om kolorerade serieteckningar. Några av de mindre och äldre målningarna har en helt annan sensualism i uttrycket som exempelvis *Skepparkrans* eller *Snö* som tilltalar mig mer än de stora målningarna. De flesta av Mettos målningar på utställningen är tillkomna som resultat av en resa till Texas i USA. Man kan i former och färger ana cowboyfilm-landskapet med sina märkliga vulkankäglor i bakgrunden. Det starka nästan fluorescerande färgpådraget med mycket kontrast är enligt konstnärens egen utsago ett sätt att med måleri försöka konkurrera med reklamens bildspråk, som han sett så mycket av under sin resa. Det blir som på dagis, alla skall överrösta varandra oberoende av om de har något att säga eller inte. Hur var det nu med känslan för feeling, Metto? Å andra sidan är som sagts konsten inget sanningsvittne den ställer bara mer eller mindre intelligenta frågor. Ibland lågmälda, eftertänksamma och djuplodande. Ibland gapiga och beskäftiga.

Vad dansbandet Maxrogers från Norrköping ställer för frågor vet jag inte, men det är nog säkert de gamla vanliga. Är du kär i mig ännu Klasgöran, har du kvar dina känslor för mig. Det är nog kanske det som är "känsla för feeling"...

Bertil Sundstedt